

Arrest

nr. 211 536 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de gemeente Erpe-Mere, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Erpe-Mere van 6 januari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij brief gedateerd op 19 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De burgemeester van de gemeente Erpe-Mere neemt op 6 januari 2016 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging wordt genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten [B.M.A.],

van Guineese nationaliteit,

geboren te Conakry, op [...]

heeft zich op 24.11.2015 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: [...] Erpe-Mere

Uit de controle op 15.12.2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd. Dit heeft, overeenkomstig artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tot gevolg dat zij wordt geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 51/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/2/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van een schending van het gezag van gewijsde. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht aanvoert, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Attendu que par courrier du 06.01.2016, l'échevin de l'État civil de la commune de ERPE-MERE a porté à la connaissance de la partie requérante, qu'il appert du résultat de l'enquête de police du 15.12.2015 de la résidence effective que la partie requérante ni résider État ;

Attendu que la partie adverse doit apprécier les circonstances de la cause à la lumière des éléments dont elle a connaissance au moment où elle statue sur la demande d'autorisation de séjour (Conseil d'Etat, arrêt 134.137 du 23/07/2004, arrêt 135.258 du 22/09/2004, arrêt 135.086 du 20/09/2004, CCE,n° 1.531 du 5 septembre 2007);

Qu'au terme des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision ;

Qu'en outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision ;

Qu'en l'espèce la motivation ne peut être considérée comme adéquate ;

Attendu que la décision est motivée en raison « du contrôle du 15.12.2015 » sans plus de précisions ;

Que ladite enquête n'est pas jointe à la décision entreprise ;

Qu'il ne peut être établi qu'il s'agit d'une enquête de résidence comme prescrit par la loi ;

Qu'en tout état de cause, il ne permet pas de conclure qu'une enquête de résidence ait été effectuée conformément à l'article 9 bis de la loi;

Que dès lors, la partie requérante formule toutes réserves quant à ce contrôle dont il n'a, à ce jour, aucune copie ni connaissance ;

Que plus formellement, on rappellera que les articles 2, 3 et 62 visés au moyen soit l'obligation de motivation a pour finalité de permettre aux destinataires de la décision de comprendre les raisons qui ont mené à cette décision ;

Qu'il est de jurisprudence administrative constante que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde;

Qu'en l'espèce, la motivation trop lacunaire, ne permet pas au requérant de comprendre pourquoi un contrôle aurait conclu à ce qu'il n'habite pas à cette adresse, surtout dans la mesure où il a constamment fait état de cette adresse dans ses courriers avec l'administration ;

Que la décision, sur ce point n'est pas adéquatement motivée conformément aux articles 2, 3 et 62 visés au moyen ;

Que la partie défenderesse a violé son obligation de motivation formelle et commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que la partie adverse a manqué de précaution et de minutie en l'espèce (C.E., arrêt n°50.030 du 24 avril 1995). [...] » (CCE, arrêt n°1.397 du 28 août 2007).

Qu'à défaut d'établir la mesure d'instruction, la constatation des faits retenus en l'espèce n'a pas été effectuée avec la minutie dont l'autorité doit faire preuve dans la recherche des faits (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970.153 , cité in : LA PREUVE DANS LE CONTENTIEUX ADMINISTRATIF BELGE, Rapport présenté par M. F. DEBAEDTS Premier Auditeur au Conseil d'Etat de Belgique, <http://www.juradmin.eu/colloquia/1972/belgium-1-fr.pdf>);

2.

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.

[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi

que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. I-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. I-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iulia e.a., C-452/09, Rec. p. I-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre ;

Que le requérant aurait ainsi pu déposer son contrat de bail, qui établit la résidence du requérant ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

3.

En ce qu'elle est rédigée en néerlandais, alors que les procédures du requérant ont été introduites en français tant pour sa demande d'asile que pour ses procédures subséquentes, la décision viole l'article 51/4 de la loi du 15.12.1980 ;".

3.2.1. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet schendt omdat deze in het Nederlands werd opgesteld terwijl alle procedures door haar in het Frans werden opgestart, waaronder haar asielaanvragen.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

[...]

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de

asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Uit artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat indien de verzoekende partij tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet, de taal wordt gebruikt die werd gekozen in het kader van de asielprocedure. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij schrijven gedateerd op 19 november 2015. Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt blijkt dat de verzoekende partij tweemaal een asielaanvraag heeft ingediend, waarvan de laatste negatief werd afgesloten bij arrest van de Raad van 27 december 2012 met nummer 94 451. De verzoekende partij geeft ook niet aan dat zij nadien nog een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Er blijkt dus op geen enkele wijze dat de verzoekende partij in de periode van zes maanden voorafgaand aan het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog een asielprocedure hangende had. In deze situatie blijkt in geen geval dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in casu niet werd genomen door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, maar door de burgemeester van de gemeente Erpe-Mere. Het gegeven dat de burgemeester van de gemeente Erpe-Mere de bestreden beslissing in het Nederlands heeft afgeleverd, is volledig conform de artikelen 12 en 13 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, nu Erpe-Mere moet worden beschouwd als een plaatselijke dienst waarvan de werkkring niet meer dan één gemeente bestrijkt en die zich in het Nederlandse taalgebied situeert. De burgemeester van de gemeente Erpe-Mere was er dan ook toe gehouden de bestreden beslissing in het Nederlands te nemen – ongeacht de taal van de aanvraag van de verzoekende partij –, nu hij de taal van zijn gebied moet hanteren.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet in overweging kan worden genomen, omdat niet blijkt dat de verzoekende partij werkelijk in Erpe-Mere verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een woonstcontrole van 15 december 2015 die, naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij, heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij betoogt dat de voorziene motivering niet adequaat is, waar geen nadere informatie wordt verstrekt omtrent de controle van 15 december 2015 en deze controle ook niet wordt gevoegd bij de beslissing. Zij is van mening dat de motivering haar niet toelaat te begrijpen waarom in de woonstcontrole wordt geconcludeerd dat zij niet op het opgegeven adres woont.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de motivering niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een woonstcontrole op 15 december 2015. Het verslag van deze controle is voorhanden in het administratief dossier. De inhoud van dit verslag wordt ook in het kort weergegeven in de bestreden

beslissing, namelijk de vaststelling dat de verzoekende partij niet werkelijk in Erpe-Mere verblijft. De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welke datum een controle met betrekking tot de aanwezigheid van de verzoekende partij werd uitgevoerd en dat tevens wordt besloten dat deze controle leerde dat zij niet werkelijk op dit adres verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur niet kan volstaan met een verwijzing naar de woonstcontrole waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet werkelijk woont op het in de verblijfsaanvraag opgegeven verblijfsadres en moet uiteenzetten welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam of welke bevindingen voorafgingen aan zijn vaststelling dat de verzoekende partij niet werkelijk woont op het opgegeven adres. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld, of dat het woonstverslag zelf niet wordt gevoegd aan de bestreden beslissing, verhindert de verzoekende partij immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat haar "*recht van verdediging*" is geschonden doordat een onvoldoende duidelijke motivering werd voorzien.

Een schending van formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij evenzeer geschonden acht – houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het is niet betwist dat de verzoekende partij via een op 19 november 2015 gedateerd schrijven een aanvraag om tot verblijf in het Rijk te worden gemachtigd overmaakte aan de burgemeester van de gemeente Erpe-Mere. Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te verblijven op een adres te Erpe-Mere. Op 15 december 2015 werd door de hoofdcommissaris van de lokale politie vastgesteld dat de verzoekende partij niet woonachtig is op het opgegeven adres. De bewoners van het opgegeven adres, zo blijkt uit het politieverslag, deelden mee dat zij enkel en alleen willen fungeren als postadres voor de verzoekende partij. Zij verklaarden dat deze laatste verblijft in een opvangcentrum in Brussel en enkel haar post op het betreffende adres in Erpe-Mere wil laten toekomen.

Gelet op de woonstcontrole van 15 december 2015, en de bevindingen van de hoofdcommissaris van de politie, kan niet worden geconcludeerd dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit kwam dat de verzoekende partij niet werkelijk verblijft op het in de aanvraag opgegeven adres in Erpe-Mere waar zij voorhield te wonen. De verzoekende partij kon niet worden aangetroffen op het opgegeven verblijfsadres en navraag bij de bewoners leerde dat dit adres enkel dienst doet als postadres zonder dat de verzoekende partij er ook effectief verblijft.

Niets wijst er verder op dat het gevoerde onderzoek niet zorgvuldig of correct is geschied. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, houdt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen specifieke voorschriften in met betrekking tot een controle van het effectieve verblijf op het grondgebied van de betrokken gemeente. De verzoekende partij brengt ook geen gegevens naar voor die erop wijzen dat het gevoerde onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden en zij wel degelijk verblijft op het opgegeven verblijfsadres. Zij wijst weliswaar op haar huurovereenkomst zoals zij deze ook reeds voegde bij haar aanvraag, maar louter aan de hand van dit stuk toont zij nog niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat een woonstcontrole op dit adres leerde dat zij niet daadwerkelijk op dit adres verblijft incorrect is. Hiermee weerlegt de verzoekende partij de vaststelling door de politie niet dat het opgegeven adres enkel dienst doet als postadres voor de verzoekende partij zonder dat zij er ook daadwerkelijk verblijft.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze, en evenmin dat hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin concreet aangetoond.

3.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is indien een burgemeester van een Belgische gemeente een aan hem of haar gerichte aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf te worden gemachtigd niet in overweging neemt wanneer uit een woonstcontrole blijkt dat deze vreemdeling niet werkelijk verblijft op het grondgebied van deze gemeente. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt dan ook niet.

3.2.5. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 41 van het Handvest en naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn). Zij betoogt dat zij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 41 van het Handvest, nu dit artikel zich slechts richt tot de instellingen en organen van de Unie en artikel 51 van dit Handvest bovendien bepaalt dat de bepalingen van het Handvest uitsluitend van toepassing zijn wanneer de lidstaten en organen van de Unie het recht van de Unie ten uitvoer brengen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij thans voorhoudt, kadert de thans bestreden beslissing niet binnen het toepassingsgebied van de terugkeerrichtlijn en wordt hiermee geen uitvoering gegeven aan het recht van de Europese Unie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een zuiver nationaalrechtelijke bepaling die geen omzetting vormt van het Unierecht en kadert niet binnen een terugkeerprocedure. Elke verwijzing naar de overwegingen en bepalingen van de terugkeerrichtlijn mist in casu dan ook relevantie. Nu de bestreden beslissing niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het de verzoekende partij vrij stond om alle elementen die zij nuttig achtte voor te leggen in het kader van haar verblijfsaanvraag en zij ook niet aannemelijk maakt dat zij – indien bijkomend gehoord – nog nuttige gegevens had kunnen aanbrengen. De verzoekende partij betoogt op dit punt dat zij haar huurcontract had kunnen voorleggen, maar op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij dit contract reeds voegde bij haar aanvraag. Een op dit adres doorgevoerde woonstcontrole door de politie leerde evenwel dat de verzoekende partij niet daadwerkelijk verblijft op dit adres. Door louter opnieuw te wijzen op dit huurcontract overtuigt de

verzoekende partij geenszins dat zij nog concrete elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht of de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht kan niet worden aangenomen.

3.2.7. In zoverre de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 26/2/1, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit of het gezag van gewijsde, kan de Raad enkel vaststellen dat elke concrete toelichting ontbreekt bij de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met deze bepaling of het gezag van gewijsde. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS